

Г - ж а О б р и е. (Следъ пауза). Заклевамъ се предъ паметъта на покойната си майка. (Сочи обрача не стѣната). Азъ вече предугаждамъ какво ще ме питате — за туй и азъ ви моля, да ми дадете честна дума, че при откровеностъта ми, нѣма да се дразните, като имате предъ видъ, че всичко преживѣно до този моментъ — азъ считамъ за минало. Благородната ви постѣпка поставя финалъ на всичко.

Г - н ъ О б р и е. Той има ли писма отъ васъ?

Г - ж а О б р и е. Да.

Г - н ъ О б р и е. (Отстѣпва). А! . . . (стои като вцепененъ. После свива вежди и сѣда до масата, като хапе устните си).

Г - ж а О б р и е. Бждете спокоенъ. — той никога нѣма да злоупотрѣби съ тѣхъ. — Като оставите на страна идеалната чистота, съ която ме е обичалъ, той има високо благородна душа, неспособна на некрасиви постѣпки. Това въ дадения случай трѣбва да ви служи за успокоение.

Г - н ъ О б р и е. И да иска вече не ще може . . . (опомня се). Искяхъ да кажа . . . (Забъркано) Искяхъ да ви попитамъ — вие иматели писма стъ него.

Г - ж а О б р и е. Да, презъ тия три години той ми е писалъ всѣки день; по нѣкога и по два пжти на день съмъ получавала отъ него писма.

Г - н ъ О б р и е. Записки искате да кажете. . .

Г - ж а О б р и е. Не, — дълги писма, тѣй дълги, че азъ съмъ се просто чудила, кога той успѣва да пише толкова много. — Писма пълни съ най-красиви чувствувания, които могатъ да съставляватъ литературна стойностъ. Тѣ приличахъ на мозайка отъ скъпоценни камъни.

Г - н ъ О б р и е. (Раздразненъ). Престанете съ вашитѣ сантименталности! Това не е важно за мене. . . Казахте „три години“ — Защо тогава сте ме лъгали, че отъ една година насамъ сте прекъснали всичко?

Г - ж а О б р и е. Простете за дето ви лъгахъ.

Г - н ъ О б р и е. А защо ме лъгахте?